

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Til Bernhard Ingemann i Anledning af Ingenting.

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til Bernhard Ingemann i Anledning af Ingenting.", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_287-txt-shoot-idm94/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

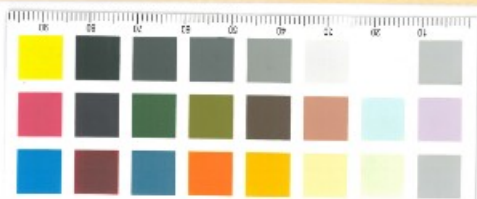
Sær. IX. 16.

Stj. bryde.

Hindby, Lic. Bernhard Ingemann
287 i Hæden af Ingenting.

Agnete Skilderson af Hæden. 13. Aug. 1816.

1/3 1816.

N y e s t e
S k i l d e r t e a f K j ø b e n h a v n .

Trettende Aargang. No. 22.

Udgivet, redigeret og forlagt af S. S o l d i n .

Forseendes, i Hølge Kongel. altemaanligk Tilladelse, med Ervovoktorne.

Løvedagen den 16 Mars 1816.

Et
Bernhard Ingemann

i Aalebning af Ingenting ?

Hør mig, Grande Hær i Drage!
Hør min Sang om Ingenting?
Ingenting i vore Dage
Er den store Tryksering,
Hvoet Alt sig rører, speiler,
Hvoemed Handen Alt besejler.

Ingenting for Muldvaar-Vrimlen
Er det største Underfund,
Ingenting er Gud i Himlen,
Ordet Mest og Mandens Lyd,
Og som Ingenting opveier
Tiden Alt hvad Tiden eier.

Ingenting heraf du lærer,
Lære Tiden at forstaae,

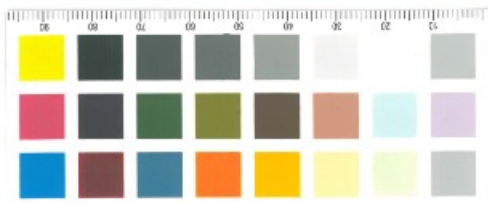
*) See Athene's Februarium.

Agte for din største Ære
Af dens Mund at nævnes saa;
Ingenting paa Tidens Tunge
Er hvad Skjæden skal udsjunge.

Hør Athene da heromme
Ridder-Staten herdehred,
Seraphines Kirke-Drotinne,
Og Dalsvros Skærtagsbed!
Eet og Alt jeg kulde mene
Ingenting er i Athene.

Lad kun Ugle-Lingen flyve
Hornem over Kirkerag,
Sig i Mesedand fordybt,
Deri finde Høld og Smag!
Seraphine ei om Smagen
Stribes vil paa Fastedagen.

Lad kun Andre konstig bygge
Kroppe eet med Kjød og Blod,
Mens du tegner frem en Skogge
Af hvad dig for Die stob!
Vi paa Sandheds Lege m bygge,
Naar vi tegne troe dens Skogge.

N y e s t e
S k i l d e r t e a f K j ø b e n h a v n .

Trettende Aargang. No. 22.

Udgivet, redigeret og forlagt af S. S o l d i n .

Forseendes, i Hølge Kongel. altemaanligk Tilladelse, med Ervovoktorne.

Løvedagen den 16 Martz 1816.

Et
Bernhard Ingemann

i Aalebning af Ingenting ?.

Hør mig, Grande Hær i Drage!
Hør min Sang om Ingenting!
Ingenting i vore Dage
Er den store Tryksering,
Hvoet Alt sig rører, speiler,
Hvoemed Handen Alt besejler.

Ingenting for Muldvaar-Grinlen
Er det største Underfaa,
Ingenting er Gud i Himlen,
Ordet Mest og Randens Lyd,
Og som Ingenting opveier
Tiden Alt hvad Tiden eier.

Ingenting heraf du lærer,
Lære Tiden at forstaae,

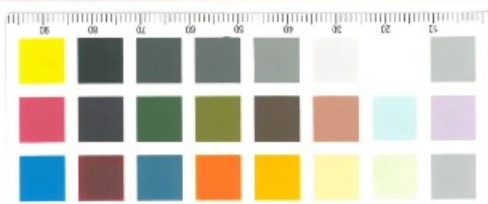
*) See Athene's Februarium.

Agte for din største Ære
Af dens Rand at nævnes saa;
Ingenting paa Tidens Lunge
Er hvad Skjæden skal udfange.

Hør Athene da heromme
Ridder-Staten herdehred,
Seraphines Kirke-Drotinne,
Og Dalsvros Skærtigbed!
Eet og Alt jeg kulde mene
Ingenting er i Athene.

Lad kun Ugle-ungen flyve
Hornem over Kirkerag,
Sig i Mesedand fordybt,
Deri finde Hold og Smag!
Seraphine ei om Smagen
Stribes vil paa Fastedagen.

Lad kun Andre konstig bygge
Kroppe eet med Skjød og Blod,
Mens du tegner frem en Skogge
Af hvad dig for Die skod!
Vi paa Sandheds Legem bygge,
Naar vi tegne troe dens Skogge.

"Hvil du troelig kun i Vandet!
 Tegn kun du i Tidens Vand,
 Paa den De hvor du er strandet,
 Skyggen af dit Fæderland!"
 Vist den Kal i Ede-Stunden
 Sindes klar og fast i Grundten.

Var du kun dig selv en Gaade,
 Som en Dvoigt paa Havets Vand!
 Albrig, hvo sig selv vil raade
 Boder Hjerter-Gaaden Vand,
 Glimt af Herrens Gaade-Kierer
 Er det Lyd vi har i Hjerte.

End indaandet har af Naade
 Støvet Gnist af Gudsdoms Liv,
 Lase kun vi kan, el raade
 Kunen i det Skaberliv,
 Kun som Kjærlighedens Gaade
 Støvet føler Herrens Naade.

Vist i Tidens Morgenrøde
 Som et Speil af reent Ehyffal
 Naatte Kues, maatte gløde
 Naade-Gjælen Gaadehald,
 Men af! den sig led forbunkle,
 Kan i Auelser kun funkle.

Kun med Længsler, rens, amme,
 Klundende i Herrens Fred,
 Hjertet kan i Gaade-Drømme
 Ane Støvet Hertilighed,
 Og i Troe paa Tidens Fyld
 See det sig i Glands forgyldt.

Kjærlighed er Livets Kilde,
 Naades nu fra Syd til Noed,
 Og kun i dens Straalser milde

Klarer sig den mørke Jord.
 Al, men det er Vel lyst ene
 Verdens Fjell i Hjertet mene.

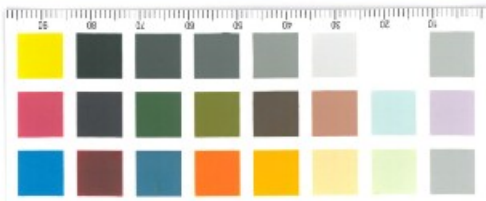
Troe kun ei at Kjærligheden
 Har sit Legeme paa Jord!
 Synligt var det kun heruden,
 Der det straalende opfør,
 Og til Det igjen nedfarer,
 Kun i Land en aabenbarer
 Kjærligheden sig paa Jord.

Kun naar vi i Troe fortrolig
 Kavne hvad vi aldrig saae,
 Kan i Naadens Gaade-Velig
 Fødes hvad vi ei forkaer,
 Fødes hvad, naar Tid bortfarer,
 Legemligt sig aabenbarer.

Lad da sig i Troe forklare
 Fremme Skjald! din Kjærlighed!
 Da skal Naaden aabenbare
 For dig hvad du end ei veed,
 Hvad Balsore hvid heruden,
 Og hvorlunde hun foer heden.

Da du skal i Vuggen finde
 Hvad du aldrig drømde om,
 Darnet lege skal berinde
 Som du dunkelt ihukom,
 Toner du ei kan frembringe
 Skal dit Hjerte gjennemklinge.

Da skal Villeder du regne
 Som har Liv og Kraft og Glands,
 Skjændt al Vist fra Himlens Egne
 Er kun Luft for Kjæbets Gands;
 Darnet, som i Hjertet bygger,
 Leger da i Kundens Skjegger.

"Hvil du troelig kun i Vandet!
 Tegn kun du i Tidens Vand,
 Paa den De hvor du er strandet,
 Skyggen af dit Fæderland!"
 Vist den Kal i Ede-Stunden
 Sindes klar og fast i Grundten.

Var du kun dig selv en Gaade,
 Som en Dvoigt paa Havets Vundt
 Albrig, hvo sig selv vil raade
 Bortder Hjerte-Gaadens Mund,
 Glimt af Herrens Gaade-Kierer
 Er det Lyd vi har i Hjerte.

End indaandet har af Naade
 Støvet Gnist af GudsdomsLiv,
 Lase kun vi kan, el raade
 Kunen i det SkaberLiv,
 Kun som Kjærlighedens Gaade
 Støvet føler Herrens Naade.

Vist i Tidens Morgenrøde
 Som et Speil af reent Ehyffal
 Naatte Kues, maatte gløde
 Naade-Gjælen Gaadehal,
 Men af! den sig led forbunkle,
 Kan i Aelster kun funkle.

Kun med Længsler, rens, amme,
 Klundende i Herrens Fred,
 Hjertet kan i Gaade-Drømme
 Ane Støvet Hertilighed,
 Og i Troe paa Tidens Syde
 See det sig i Glands forgyldt.

Kjærlighed er Livets Kilde,
 Naades nu fra Syd til Noed,
 Og kun i dens Straalr milde

Klarer sig den mørke Jord.
 Al, men det er Vel lyst ene
 Verdens Fjell i Hjertet mene.

Troe kun ei at Kjærligheden
 Har sit Legeme paa Jord!
 Synligt var det kun heruden,
 Der det straalende opder,
 Og til Det igjen nedfarer,
 Kun i Land en aabenbarer
 Kjærligheden sig paa Jord.

Kun naar vi i Troe fortrolig
 Kavne hvad vi aldrig saae,
 Kan i Naadens Gaade-Volig
 Fødes hvad vi ei forkaer,
 Fødes hvad, naar Tid bortfarer,
 Legemligt sig aabenbarer.

Lad da sig i Troe forklare
 Fremme Skjald dit Kjærlighed!
 Da skal Naaden aabenbare
 For dig hvad du end ei veed,
 Hvad Balsore hvid heruden,
 Og hvorlunde hun foer heden.

Da du Kal i Vuggen finde
 Hvad du aldrig drømde om,
 Darnet lege skal berinde
 Som du dunkelt ihukom,
 Toner du ei kan frembringe
 Skal dit Hjerte gjennemklinge.

Da skal Villeder du regne
 Som har Liv og Kraft og Glands,
 Skjændt al Vist fra Himlens Egne
 Er kun Luft for Kjæbets Gands;
 Darnet, som i Hjertet bygger,
 Leger da i Kundens Skjegger.

Men, o Frænde! hie faalange!
 Hold din Elagge klar og reen,
 Om saa hese Verdens Dreng
 Naabde efter Nid og Deen!
 Selv de sege Glimt og Skygger
 Glade Været hvor det bygget!

Frænde! tør jeg end dig raadel
 Spilb paa Fyrveet ei din Nid!
 Udsind ei din Hjertes Naade
 Verden til et Skuespil!
 Skuggen, der sig vil fordooble,
 Drifter som en Harve-Dobble.

Hvad vil du i Dyrnje-Sætte?
 Hvad gjer du paa Kampvat?
 Hvad vil Nattegal og Parke
 Lære i den Riddesal?
 Vil de M i n u e s a n g e n e nemme
 Som har ret i Rødet hjemmet!

Vil du vel i Kampe's Bilde
 Døve Dret for den Sang,
 Hugen træder paa din Skilder
 Med saa døb en Veemodsklang,
 Vil du under Pandser-Ringe
 Sønderkuste spæden Vinge?

Hører du den Røst fra Døen,
 Du din Moders sidste Søn!
 Hører du det Gul fra Skoven!
 Hører du ei Hjerets Dret!
 Kan du siige Møster-glemme
 Over Døgnets Daare-Stemme!

Udbrig læser du at Junge
 Hvad dit Dit aldrig faa,
 Minerne paa Sagas Tunge

Seent du læser at forstaae,
 Hvo som tale skal med Helte
 Fødes maae med Sværd ved Belte.

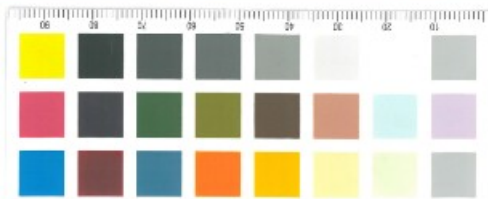
Seer du ei hvot Laura gradet
 Ved Massantellos Grav?
 Havde han i Hjerter-Nader
 Stille sirket dybt i Lav,
 Han da havde vist i Sundet
 Verter til sin Laura fundet.

Stenen vilde han bortvelte
 Som i Dømmen den kun saae,
 Meende ei at Herrens Helte
 Noverdalken maae forstaae,
 Rilde sig med Trods i Sinde
 Martyr-Navn og Krone vinde.

Staffels Blanca! hvor hun hører
 Haardt for sit Heltendnavn,
 Søger, i hvor fremt hun gløder,
 Frelse i en Nidnings Ravn,
 Var hos Vlemserne hun blevet,
 Havde hun som Dronning levet.

Arme Hjerde sea Tolose!
 Hvi blev du Al Mahems Søn?
 Medens Niddere dig rose,
 Du fortvivler selv i Døn.
 Hvorfor blevst du ei hos Hjerden?
 Der du varst en Konning vorden.

Ingemann! o har mig Frænde!
 Biffelig du fæver vild,
 Ved paa Pinebank at spænde
 Hjertet til et Særgespil,
 Lader du det længer blæde
 Sørger det sig brat til Døde.

Men, o Frænde! hie faalange!
 Hold din Elagge klar og reen,
 Om saa hese Verdens Dreng
 Naabde efter Nid og Deen!
 Selv de sege Glimt og Skygger
 Glæde Været hvor det bygget!

Frænde! tør jeg end dig raadel
 Spilb paa Fyrveel ei din Nid!
 Udsind ei din Hjertes Naade
 Verden til et Skuespil!
 Skuggen, der sig vil fordooble,
 Drifter som en Harve-Dobble.

Hvad vil du i Dyrnje-Sætte?
 Hvad gjør du paa Kampvat?
 Hvad vil Nattegal og Parke
 Lært ei den Ribbesal?
 Vil de M i n u e s a n g e n e nemme
 Som har ret i Nidder hjemmet!

Vil du vel i Kampe's Bulder
 Døve Dret for den Sang,
 Hugen træder paa din Skilder
 Med saa døb en Veemodsklang,
 Vil du under Pandser-Ringe
 Sønderkuste spæden Vinge?

Hører du den Røst fra Døen,
 Du din Moders sidste Søn!
 Hører du det Gul fra Skoven!
 Hører du ei Hjerets Dret!
 Kan du siige Møster-glemme
 Over Døgnets Daare-Stemme!

Udbrig læser du at Junge
 Hvad dit Dit aldrig faat,
 Minerne paa Sagas Tunge

Seent du læser at forstaae,
 Hvo som tale skal med Helte
 Fødes maae med Sværd ved Belte.

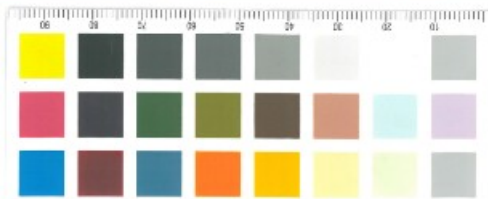
Seer du ei hvoe Laura gradet
 Ved Massantellos Grav?
 Havde han i Hjerter-Nader
 Stille sirket dybt i Lav,
 Han da havde vist i Sundet
 Verter til sin Laura fundet.

Stenen vilde han bortvelte
 Som i Dømmen den kun saat,
 Meende ei at Herrens Helte
 Noverdalken maae forstaae,
 Rilde sig med Trods i Sinde
 Martyr-Navn og Krone vinde.

Staffels Blanca! hvor hun høder
 Haardt for sit Heltendnavn,
 Søger, i hvoe fremt hun gløder,
 Frelse i en Nidnings Kavn,
 Var hos Vlemserne hun blevet,
 Havde hun som Dronning levet.

Arme Hjerde sea Tolose!
 Hvi blev du Al Mahems Søn?
 Medens Nidder dig rose,
 Du fortvivler selv i Don,
 Hvorfor blevst du ei hos Hjerden?
 Der du varst en Konning vorden.

Ingemann! o har mig Frænde!
 Biffelig du fæver vild,
 Ved paa Pinebank at spænde
 Hjertet til et Særgespil,
 Lader du det længer blæde
 Sørger det sig brat til Døde.

O! gib standse jeg dig kunde
 I det dyre Væddeløb,
 Vende dig til Vægslunde,
 Og til Nosen i sit Svøb!
 Men sk! end i Vind du kvæder,
 Skæren klapper, Varnet græder.

O! hvor skalde det mig stærke
 Om du over Daalers Nots
 Glemde Nosen i die Hjerte:
 Kongelige Arvegods,
 Eller udded ud den Spræde
 Til et Commercjale-Sæde!

Nei, o Ven! som Vædsfiene,
 Bedre end din Skjald sin Ring,
 Hjelm hvad Tiden og Arhene
 Kalde Tant og Angenting!
 Hvis du tæder hvad de vrage,
 Angenting du har tilbage.

Sei paa Nosen i die Hjerte!
 Effi den i sit grønne Svøb,
 Til den under Himlens Kierke
 Springer ud i Tildens Løb,
 Hæner paa dens Blade findes
 Om hvad Soga ikke mindes.

Mener paa dens Blade stande,
 Nittede af Himluller,
 Om de gamle stærke Bænde
 Og om Midgards-Omens Værd,
 Ja om Valders Vane-Tue,
 Og om Surturs lumme Tue.

Dej langt meer end flige Stave
 Gjemmer Nosen i sit Svøb,
 Staaer den flige i Herrens Hæve,

Er den Duft og mavnasød,
 Himmel-Perler den bedygge,
 Skjænte venlig Sang for Sults.

I de Perler aabenbarer
 Edens Rose sig med Glæde,
 Støvet's Rose sig forklarer
 Efter den for Mandens Vænde,
 Og forklarer Nosen vinger
 Sig fra Jord paa Fugle-Vinger.

N. F. S. Grundtvig.

Nogle Bidrag til Linplanternes Dyrknings
 Historie her i Danmark.

Dea Hæder Christian's Tid af finde vi, at
 Linplanternes Dyrkning har stedse været blande
 Forikønlene for Regjeringens Hæfter. Aender-
 ninger og Forankalninger i Aarene 1629, 43, 69,
 83, 87, 1741, 61, 73, 78, 80, 82, 91, 1800,
 4, 6, have Væne herom. Af Landsofædren er
 tillæe siden 1778 aetligen opmuntret til samme
 ved Præmier ghaent det Kongl. Generel-Land-
 Oeconomie og Commerce-Collegium's Forankalning
 ved det Kongl. Landhuusholdnings-Selskab. Som
 bekjendt have tillige endret Opfølede Private og
 Adskillige i forskjellige Tullinger og Stænder, Tid
 til anden, deeltoget i at viede, enhver paa sin
 Maade og efter sin Leilighed. Men Siden de
 Christian's Regjering var det forbeholden, at
 have en Underfaat af jaadan omfattende Nidker-
 hed herfor, som den der besselede Dannektongens
 og Danmæsk troe og Høge Niels Rydberg. I
 Aarene 1780 og 82 blev Forankalning sæiet for
 kundvæere omhæggelig Behandling ved Reglerier,
 og Indretning eruffen med Hensyn til Vævning,
 mere kuldkommen, af Linneds Vætre; Om'erg vi-
 stes tillide for Seidungers Forfordigelse hok os
 selv: medens een af vore yngre Landmand i de
 bedste Herlande hentede sig de Kundskaber og For-
 sigheder, som gjorde ham beqvem til at forestaae

O! gib standse jeg dig kunde
 I det dyre Væddeløb,
 Vende dig til Vægslunde,
 Og til Nosen i sit Svøb!
 Men sk! end i Vind du kvæder,
 Skæren klapper, Varnet græder.

O! hvor skalde det mig stærke
 Om du over Daalers Nots
 Glemde Nosen i die Hjerte:
 Kongelige Arvegods,
 Eller udded ud den Spræde
 Til et Commercjale-Sæde!

Nei, o Ven! som Vædsfiene,
 Bedre end din Skjald sin Ring,
 Hjems hvad Tiden og Arhene
 Kalde Tant og Angenting!
 Hvis du tæder hvad de vrage,
 Angenting du har tilbage.

Sei paa Nosen i die Hjerte!
 Effi den i sit grønne Svøb,
 Til den under Himlens Kierke
 Springer ud i Tildens Løb,
 Hæner paa dens Blade findes
 Om hvad Soga ikke mindes.

Mener paa dens Blade stande,
 Nittede af Himluller,
 Om de gamle stærke Bænde
 Og om Midgards-Omens Værd,
 Ja om Valders Vane-Tue,
 Og om Surturs lumste Tue.

Dej langt mere end flige Stave
 Gjemmer Nosen i sit Skjød,
 Staaer den flige i Herrens Hæve,

Er dens Duft og mænnelød,
 Himmel-Perler den bedygge,
 Skjænte venlig Sang for Sults.

I de Perler aabenbarer
 Edens Rose sig med Glæde,
 Støvet's Rose sig forklarer
 Efter den for Vandens Vænde,
 Og forklarer Nosen vinger
 Sig fra Jord paa Fugle-Vinger.

N. F. S. Grundtvig.

Nogle Bidrag til Linplanternes Dyrknings Historie her i Danmark.

Dea Hæder Christian's Tid af finde vi, at
 Linplanternes Dyrkning har stedse været blande
 Forikønlene for Regjeringens Hæfter. Aendring-
 ger og Foranskaffninger i Aarene 1629, 43, 69,
 83, 87, 1741, 61, 73, 78, 80, 82, 91, 1800,
 4, 6, have Været herom. Af Landsofædren er
 tillæe siden 1778 aetligen opmuntret til samme
 ved Præmier ghaent det Kongl. Generel-Land-
 Oeconomie og Commerce-Collegium's Forordning
 ved det Kongl. Landhuusholdnings-Selskab. Som
 bekjendt have tillige endret Opfølede Private og
 Adskillige i forskjellige Tullinger og Stænder, Tid
 til anden, deeltoget i at viede, enhver paa sin
 Maade og efter sin Leilighed. Men Siden de
 Christian's Regjering var det forbeholden, at
 have en Undersaet af jaadan omfattende Nidker-
 hed herfor, som den der besselede Dannektongens
 og Danmæls troe og Høge Niels Rydberg. I
 Aarene 1780 og 82 blev Foranskaffning Særet for
 kundvæere omhyggelig Behandling ved Reglerier,
 og Indretning eruffen med Hensyn til Vævning,
 mere fuldkommen, af Linnede Væver; Om'erg vi-
 stes tillide for Vævungens Forfordigelse hok os
 selv: medens een af vore yngre Landmand i de
 bedste Herlande hentede sig de Kundskaber og Hæ-
 digheder, som gjorde ham beqvem til at forestaae

